

60 ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ ΑΝΤΙΤΥΠΑ ΠΑΓΚΟΣΜΙΩΣ

JO NESBO

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: ΚΡΥΣΤΑΛΛΗ ΓΛΥΝΙΑΔΑΚΗ

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Ο βασιλιάς

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Αστυνομικό

Πρώτη έκδοση Νοέμβριος 2024

Τίτλος πρωτοτύπου Jo Nesbø, *Kongen an Os*, H. Aschehoug & Co. (W. Nygaard), Oslo 2024

Σχεδιασμός εξωφύλλου Ρεντουάν Αμζλάν

Επιμέλεια – Διόρθωση τυπογραφικών δοκιμών Κατερίνα Λελούδη

© 2024, Jo Nesbø

© 2024, Εκδόσεις ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ (για την ελληνική γλώσσα)

ISBN 978-618-03-4117-1

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 84117

Κ.Ε.Π. 6043, Κ.Π. 20681

Κατόπιν συμφωνίας με το Salomonsson Agency.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε μέσο ή τρόπο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Ιπποκράτους 118, 114 72 Αθήνα

τηλ.: 211 3003500, fax: 211 3003562

metaixmio.gr · metaixmio@metaixmio.gr

Κεντρική διάθεση

Ασκληπιού 18, 106 80 Αθήνα

τηλ.: 210 3647433, fax: 211 3003562

Βιβλιοπωλεία ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

- Ασκληπιού 18, 106 80 Αθήνα

τηλ.: 210 3647433, fax: 211 3003562

- Πολυχώρος, Ιπποκράτους 118, 114 72 Αθήνα

τηλ.: 211 3003580, fax: 211 3003581

Jo Nesbo

Ο βασιλιάς

Μετάφραση από τα νορβηγικά
Κρυστάλλη Γλυνιαδάκη

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Όλες οι σημειώσεις ανήκουν στη μεταφράστρια.

Όλοι έχουν κάποιο αδύνατο σημείο. Αυτή είναι μια γνώση που μου ενστάλαξε ο πατέρας μου όταν με μάθαινε μποξ. Ήμουν μικρότερος από τ' άλλα αγόρια, αλλά εκείνος μου έδειξε ότι ακόμα και ο πιο φοβερός αντίπαλος έχει κάποια τρύπα στην άμυνά του, κάποιο ακάλυπτο σημείο, ένα λάθος που είναι καταδικασμένος να επαναλαμβάνει. Μου έμαθε επίσης ότι δεν φτάνει ν' ανακαλύψεις το σημείο αυτό, πρέπει να έχεις και καρδιά από πάγο, για να μη διστάσεις στιγμή να το εκμεταλλευτείς. Κι αυτό ακριβώς ήταν το δικό μου αδύνατο σημείο: μια καρδιά που μάτωνε γι' ανθρώπους σαν κι εμένα, που αναγνώριζε κάθε αδυναμία τους ως δική μου. Σιγά σιγά όμως έμαθα. Και η καρδιά μου πάγωσε. Μπορεί να πει κανείς ότι τώρα η καρδιά μου είναι ένα παγωμένο, αδρανές ηφαίστειο, που εξερράγη τελευταία φορά πριν από οκτώ χρόνια. Αλλά και τότε ακόμα ψυχρή ήταν. Αρκετά ψυχρή δηλαδή, ώστε να με κάνει δολοφόνο.

Αυτό σκεφτόμουν ενώ στεκόμουν στο Χιέλσος, στο Όσλο, στα σκαλιά μιας βίλας με γκαράζ και κήπο με μηλιές στα χρώματα του φθινοπώρου. Ότι είμαι ένας δολοφόνος.

Ήταν Σάββατο βράδυ, η ώρα είχε πάει σχεδόν οκτώ, και μόλις είχα πιέσει το κουδούνι της πόρτας με τον αντίχειρά μου. Ακριβώς από κάτω υπήρχε ένα κεραμικό πλακάκι σε

σχήμα καρδιάς που έγγραφε ότι εκεί κατοικούσε η οικογένεια Χαλντέν. Με ένα χαμογελάχι.

Δεν ξέρω αν τα σκεφτόμουν όλα αυτά με τους φόνους επειδή είχα ήδη ενοχές, επειδή ήθελα να καθησυχάσω τον εαυτό μου, λέγοντάς του ότι ήμουν ικανός γι' αυτό που πήγαινα να κάνω, ότι είχα κάνει και χειρότερα πράγματα στο παρελθόν.

Άκουσα βήματα από το εσωτερικό και η καρδιά μου άρχισε να χτυπάει γρηγορότερα.

Η πόρτα άνοιξε.

«Παρακαλώ;»

Ο άνδρας ήταν ψηλός, πιο ψηλός από το δικό μου 1,75. Ισχνός, σχεδόν κοκαλιάρης. Γκρίζα μαλλιά, νεανικό πρόσωπο. Σαράντα ενός ετών: Το είχα τσεκάρει. Από πίσω του, στο χολ, είδα δύο παιδικές χειμερινές ολόσωμες φορμίτσες κρεμασμένες σε γάντζους και παπούτσια για μικρούς και μεγάλους σ' ένα τυπικό, οργανωμένο χάος μιας οικογένειας με μικρά παιδιά. Σύμφωνα με τις πληροφορίες που είχα βρει διαδικτυακά από το κτηματολόγιο, οι Χαλντέν ήταν ιδιοκτήτες αυτού του σπιτιού τα τελευταία τέσσερα χρόνια. Υποθέτω ότι η σύζυγος του Μπεντ Χαλντέν είχε θελήσει αυτό το σπίτι επειδή θα χρειάζονταν περισσότερο χώρο με την έλευση του δεύτερου παιδιού – τουλάχιστον έτσι κατάλαβα από τον λογαριασμό της στο Insta. Ενώ εκείνος ήθελε πάντα κάτι λίγο πιο ψηλά στην πλαγιά, γιατί έτσι θα ήταν πιο κοντά στις δασικές διαδρομές για τρέξιμο και σκι. Στην αναζήτηση στο Google είχα βρει τ' όνομά του σε λίστες με συμμετέχοντες σε διάφορους τοπικούς αγώνες σκι και προσανατολισμού*. Όμως

* Αγωνιστικός προσανατολισμός (νορβ. orientering, αγγλ. orienteering): άθλημα ιδιαίτερα αγαπητό στις χώρες της βόρειας

είχαν περάσει κάποια χρόνια από τότε, οπότε είχε τελικά πολύ λιγότερο χρόνο για προπόνηση απ' ό,τι ήλπιζε. Εν μέρει επειδή τα δύο παιδιά έχουν διπλάσιες ανάγκες σε σχέση με το ένα, αλλά κυρίως επειδή η εταιρεία που είχαν ξεκινήσει με τον συνάδελφό του Γιον Φιρ απαιτούσε περισσότερη –κι όχι λιγότερη– δουλειά απ' ό,τι όταν ήταν απλοί υπάλληλοι. Βάζω στοίχημα δηλαδή και δεν νομίζω ότι πέφτω και πολύ έξω. Η εταιρεία τους λεγόταν GeoData και είχε αναλάβει την αποτύπωση των γεωλογικών συνθηκών της περιοχής γύρω από τη σήραγγα Τόντε, που συνδεόταν με την πιθανή εκτροπή του δρόμου που διέσχισε το Ος από αμνημονεύτων χρόνων – πολύ πριν χαρακτηριστεί εθνική οδός το 1931.

Σάλιωσα τα χείλη μου. «Ρόι Όπγκαρ. Δεν ξέρω αν με θυμάστε». Προσπάθησα να το πω χαρωπά, με τη φάτσα που υποτίθεται ότι έχουν οι χωριάτες στην πόλη. Δεν είναι το φόρτε μου, αλλά νομίζω ότι του φέρνω αυτού του Ρόι έτσι κι αλλιώς: λίγο σκοτεινός, λίγο κλειστός, λίγο συγκρατημένος. Ευτυχώς, οι Νορβηγοί τούς εμπιστεύονται κάτι τέτοιους τύπους· ίσως πιστεύουμε ότι υπάρχει κάποια σχέση μεταξύ αιδημοσύνης, κοινωνικής αδεξιότητας και ειλικρίνειας. Εδώ που τα λέμε, κι εγώ το ίδιο πιστεύω, οπότε πάω πάσο.

Ο Μπεντ έβγαλε ένα μακρόσυρτο «αααααα», κάτι ανάμεσα στο «ναι» και στο «δεν ξέρω».

«Επισκεύασα το αμάξι σας όταν είχατε ανεβεί για δουλειά στο Ος» πρόσθεσα.

Ο Μπεντ σήκωσε το δάχτυλό του στον αέρα και το κούνησε γρήγορα. «Μα φυσικά! Κι έκανες και μια χαρά δουλειά».

Ευρώπης, όπου οι συμμετέχοντες καλούνται να εντοπίσουν διάφορα σημεία ελέγχου διαβάζοντας χάρτες και ανακαλύπτοντας το γεωμορφολογικό τερέν.

Το μέτωπό του αυλακώθηκε από απανωτά V. «Τι, δεν μπήκαν τα χορήματά σου;»

«Όχι, μπήκαν, μπήκαν». Προσπάθησα να γελάσω λίγο. «Με συγχωρείτε, ίσως έπρεπε να είχα τηλεφωνήσει πρώτα, μα έτσι κάνουμε εμείς στο χωριό, ξέρετε, πάμε και χτυπάμε κατευθείαν το κουδούνι. Αλλά να, ήμουν στην Πολωνία, μόλις επέστρεψα δηλαδή, κι αφού βρέθηκα στην πρωτεύουσα συνειδητοποίησα ότι είχα στο ντουλαπάκι του αυτοκινήτου κάτι που σας ανήκει. Αυτό εδώ».

Το κράτησα μπροστά του. Είδα ότι ο Μπεντ, δικαίως μάλλον, δεν είχε ιδέα τι ήταν το γυαλιστερό, μεταλλικό γκάτζετ. «Το ανακάλυψα αφού πήρατε το αυτοκίνητο, είχα ξεχάσει να το ξαναβάλω μέσα. Προφανώς, το αμάξι λειτουργεί και χωρίς αυτό, αλλά καλύτερα να υπάρχει. Πού την έχετε την κούρσα;»

«Το αυτοκίνητο; Αυτή τη στιγμή; Δεν μπορώ να το βάλω εγώ στη θέση του; Τι στο καλό είναι αυτό;»

«Και πώς ακριβώς θα το βάλετε στη θέση του μόνος σας;»

Ο Μπεντ με κοίταξε. Χαμογέλασε και κούνησε το κεφάλι του. «Σωστά, πες μου εσύ».

«Με πληρώσατε για μια δουλειά και για πρώτη φορά δεν την έκανα σωστά. Θα πάρει πέντε λεπτά. Οπότε πού...;»

«Στο γκαράζ» είπε ο Μπεντ, βγάζοντας τις παντόφλες του, παίρνοντας τα κλειδιά του Audi από ένα καρφί στον τοίχο κι αρχίζοντας να φοράει τα αθλητικά του παπούτσια.

«Καμίλα! Κατεβαίνω για λίγο στο γκαράζ!»

Η απάντηση ήρθε από κάπου μες στο σπίτι. «Πρέπει να βάλουμε τον Σίγκουρ για ύπνο».

«Καν' το εσύ και θα του διαβάσω μετά εγώ!»

«Έχεις παιδιά;» ρώτησε ο Μπεντ συνοδεία του κριτσανιστού ήχου των χαλικιών καθ' οδόν προς το μεγάλο λευκό

γκαράζ. Δεν την περίμενα αυτή την ερώτηση και κούνησα απλώς το κεφάλι μου, προσπαθώντας να μη σκέφτομαι ότι η μικρή θα ήταν τώρα εφτά ετών. Όχι ότι ήξερα με σιγουριά πως ήταν κορίτσι, αλλά για κάποιον λόγο είχα πείσει σιγά σιγά τον εαυτό μου ότι έτσι ήταν. Κατάπια τον κόμπο που ανέβηκε στον λαιμό. Με κάθε χρόνο που περνούσε, γινόταν ολοένα και μικρότερος, μόνο που δεν έλεγε να εξαφανιστεί εντελώς.

«Δηλαδή διευθύνεις το συνεργείο αυτοκινήτων στο Ος;» ρώτησε ο Μπεντ, μ' έναν ευχάριστο τόνο στη φωνή. «Η μήπως του Ος;»

«Όπως θέλετε πείτε το. Όχι, το συνεργείο έκλεισε. Αλλά έχω σπουδάσει μηχανικός αυτοκινήτων, κι έτσι αναλαμβάνω κάνα αμάξι πού και πού, για την πλάκα μου. Βασικά, διευθύνω το βενζινάδικο, παραδίπλα».

Στρίψαμε και βγήκαμε μπροστά στο γκαράζ κι ο Μπεντ σήκωσε τα κλειδιά του αυτοκινήτου. Η πόρτα του γκαράζ άνοιξε αυτόματα. Είδα ότι ήταν από τις πολύ ακριβές πόρτες. Ίσως ο Χαλντέν να διάλεγε κάτι άλλο σήμερα.

«Α, ναι, τώρα θυμήθηκα εκείνον τον ντόπιο που μου είχε μιλήσει για σένα. Ότι είσαι ο αδερφός του... του...»

«Του Καρλ Όπγκαρ» είπα.

«Ναι!» Ο Μπεντ γέλασε καθώς μπαίναμε μέσα. «Του βασιλιά του Ος». Παρατήρησα ότι κατάλαβε αμέσως πόσο συγκαταβατικός ακούστηκε. Λες και το Ος ήταν ένα μικροσκοπικό κωλομέρος όπου ο Καρλ κυκλοφορούσε σαν βασιλιάς-τσαρλατάνος: ο βασιλιάς της κοπριάς.

«Δεν εννοούσα... απλώς, απ' ό,τι κατάλαβα, του ανήκει βασικά το μεγαλύτερο μέρος της πόλης, όχι;»

«Του ανήκει το μεγαλύτερο μέρος του Os Spa. Ανοίγετε το αμάξι, παρακαλώ;»

«Ναι, οκεί, αλλά αυτό δεν τον κάνει βασιλιά του Ος;»

Μπήχα στη θέση του οδηγού και ο Μπεντ γλίστρησε στο κάθισμα του συνοδηγού. Έβγαλα ένα κατσαβίδι, ξεκούμπωσα το ταμπλό κάτω από το τιμόνι κι άρχισα να ξεβιδώνω. Ο Μπεντ με παρακολουθούσε, υποτίθεται, με ενδιαφέρον.

«Και δεν μου λέτε» είπα ενώ κουνούσα κάτι καλώδια. «Απ' ό,τι βλέπω από τις προκαταρκτικές αναφορές, θεωρείτε ότι το βουνό στο Τόντε φαίνεται οκεί».

«Έτσι είναι».

«Μάλιστα. Και πόσο σίγουροι είστε γι' αυτό;»

«Αρκετά».

«Πώς είναι δυνατόν να ισχύει κάτι τέτοιο με βουνά που δεν τα έχετε ψάξει στην εντέλεια;»

«Είναι δυνατόν. Εντάξει, υπάρχει πάντα ένα μικρό ποσοστό αβεβαιότητας, ανάλογα με τον τρόπο που ερμηνεύει κανείς τα σεισμικά δεδομένα».

«Κι εσείς –εννοώ εσάς προσωπικά– είστε που τα ερμηνεύετε και τα παρουσιάζετε ως συμπεράσματα στην τελική έκθεση;»

«Σωστά. Μαζί με τον συνέταιρό μου».

«Τον Γιον Φιρ;»

«Τον Γιον, ναι. Εμείς είμαστε οι επικεφαλής γεωλόγοι».

«Όμως εσείς έχετε το 60% της εταιρείας κι αυτός το 40%. Οπότε τι γίνεται, αν διαφωνήσετε εννοώ;»

«Βλέπω ξέρετε πολλά για μας. Πώς...»

«Α, πολύ απλά, ήλεγξα το μητρώο εταιρειών. Ξέρετε, πρόσφατα ήθελα πάλι να ελέγξω τους λογαριασμούς μιας αμερικανικής εταιρείας που κατασκευάζει τρενάκια λούνα παρκ και δεν ήταν καθόλου εύκολο. Τότε κατάλαβα πόσο αυτονόγη θεωρούμε τη διαφάνεια εδώ στη Νορβηγία. Είμαστε ένα έθνος που δείχνουμε φοβερή εμπιστοσύνη. Ένας Αμε-

ρικανός θα μας έλεγε σχεδόν αφελείς. Αλλά έτσι είναι: Επειδή τα πάντα είναι δημόσια, μπορούμε να εμπιστευτούμε ο ένας τον άλλο. Όπως συμβαίνει στην επαρχία, ένα πράγμα. Εμείς στο Ος ξέρουμε σχεδόν τα πάντα ο ένας για τον άλλο. Σχεδόν. Αυτό δεν σημαίνει ότι συμπαθιόμαστε όλοι μεταξύ μας, απλώς θεωρούμε δεδομένο ότι οι άνθρωποι μας λένε την αλήθεια. Όπως θεωρούν και οι υπεύθυνοι της Κρατικής Υπηρεσίας Αυτοκινητοδρόμων ότι τα συμπεράσματα που θα βγάλετε με τον Γιον θα είναι αληθή».

«Ναι, έχουμε πολύ καλή φήμη, είναι αλήθεια».

«Όχι όμως και οικονομική ευμάρεια». Σήκωσα το βλέμμα μου και του χαμογέλασα απολογητικά. «Σύμφωνα με το μητρώο εταιρειών, θέλω να πω».

Ο Μπεντ μού χαμογέλασε λίγο μαγκωμένα. «Ε, τα πράγματα είχαν μείνει για λίγο στάσιμα κατά τη διάρκεια της πανδημίας. Πού το πας;»

Ξαναγύρισα στη δουλειά που έκανα.

«Αναρωτιέμαι κατά πόσο είστε σίγουρος ότι μπορείτε να ανοίξετε το τούνελ στην περιοχή χωρίς να ξεπεράσετε τον προβλεπόμενο προϋπολογισμό για την εκτροπή της εθνικής οδού. Από το ένα έως το δέκα, ας πούμε».

«Χμ» είπε ο Μπεντ. «Ίσως οκτώ. Μπορεί κι εννιά, αν εννοούμε ότι δεν θα ξεπεράσουμε το διπλάσιο κόστος».

«Και γιατί όχι δέκα;»

Δεν απάντησε, μόνο με κοιτούσε.

Σήκωσα ψηλά το κατσαβίδι. «Πώς μπορώ να σου αλλάξω γνώμη;» τον ρώτησα, γυρίζοντάς το στον ενικό.

«Τι εννοείς... πώς σε είπαμε... Ρόι;»

Εγώ χαμογέλασα. «Συγγνώμη, Μπεντ. Είναι μια ερώτηση που έχω ξεσηκώσει από κάτι τεχνικές πειθούς. Η ιδέα είναι ότι εσύ κάνεις ερωτήσεις κι αφήνεις τον άλλο να πείσει τον

εαυτό του πως έχεις δίκιο. Το πήρα από ένα επιστημονικό βιβλίο που έχει ο αδερφός μου, αυτός ασχολείται βασικά με κάτι τέτοια».

«Με τεχνικές πειθούς;»

«Ναι. Πουλάει διάφορα πρότζεκτ και τα λοιπά. Κι είναι και καλός σ' αυτό που κάνει».

«Άρα είσαι εδώ για να... μου πουλήσεις κάτι;»

«Μπορείς να το πεις κι έτσι. Αλλά ας αφήσουμε στην άκρη το ψηστήρι...»

«Α, μάλιστα».

«...κι ας προσπαθήσω να σε πείσω με τον παλιό, παραδοσιακό τρόπο. Θα σας δώσω, εσένα και του συνεταίρου σου, δώδεκα εκατομμύρια κορόνες αν γράψετε στην έκθεσή σας προς την Κρατική Υπηρεσία Αυτοκινητοδρόμων ότι το τούνελ δεν πρέπει να χτιστεί».

Σιωπή.

«Προσπαθείς να με δωροδοκήσεις;» ρώτησε ο Μπεντ.

Έγνεψα καταφατικά. «Ναι. Ξέρω, δεν ακούγεται ωραία, αλλά μάλλον αυτή είναι η σωστή λέξη».

Ο Μπεντ χαμογέλασε με δυσπιστία. «Και τι στο καλό σε κάνει να νομίζεις ότι θα υποκύψω;»

«Κατ' αρχάς, το ότι χρησιμοποίησες στιγμιαίο μέλλοντα».

«Συγγνώμη;»

«Αν απέκλειες εντελώς αυτό το ενδεχόμενο, θα έλεγες: “Και τι στο καλό σε κάνει να νομίζεις ότι θα υπέκυπτα σε κάτι τέτοιο;”. Να, κάτι τέτοια γράφει το βιβλίο του αδερφού μου: ότι η επιλογή των λέξεων που χρησιμοποιούμε αποκάλυπτε τι σκεφτόμαστε προτού εμείς συνειδητοποιήσουμε καν ότι το σκεφτόμαστε».

Ο Μπεντ ρουθούνησε απαξιωτικά. «Και κατά δεύτερον;»

«Ε;»

«Είπες “κατ’ αρχάς”».

«Α, σωστά!» Άνοιξα το ντουλαπάκι, έβγαλα την άδεια οδήγησης και την κράτησα μπροστά στα μάτια μου. «Έριξα μια ματιά σ’ αυτήν εδώ όταν επισκευάζα το αυτοκίνητο. Λέει ότι το αμάξι δεν σου ανήκει, ότι είναι με λίζινγκ στην εταιρεία. Το λίζινγκ είναι πολύ συμφέρον πράγμα, το ξέρεις;»

«Και λοιπόν;»

«Και λοιπόν το αμάξι έχει τρία απλήρωτα πρόστιμα, τα οποία κιόλας είναι εκπρόθεσμα. Αυτό μου λέει ένα πράγμα, Μπεντ: ότι εσύ κι η εταιρεία σου έχετε πρόβλημα με το cash flow, με τη ρευστότητα».

«Κι αυτό σε κάνει να πιστεύεις ότι μπορείς να με δωροδοκήσεις; Άκου, Ρόι. Προτιμώ να χρεοκοπήσουμε παρά να κάνω κάτι παράνομο».

Είχε υψώσει τον τόνο της φωνής του, αλλά πολύ αμφέβαλλα αν ήταν τόσο ηθικά αγανακτισμένος όσο προσποιούνταν. Κούνησα το κεφάλι μου σαν να ζυγίζα τα πράγματα. «Εντάξει τώρα, πόσο παράνομο είναι στην πραγματικότητα όλο αυτό; Κανείς δεν ξέρει με ακρίβεια τι στ’ αλήθεια υπάρχει μέσα σ’ εκείνο το βουνό. Μπορεί να υπάρχουν φλέβες νερού. Μπορεί να καταρρεύσει. Οκτώ στα δέκα σημαίνει 20% πιθανότητα η προκαταρκτική έκθεση να είναι λάθος. Υψηλό ποσοστό, δεν συμφωνείς; Το μόνο που χρειάζεται είναι να δει κανείς τα πράγματα από άλλη σκοπιά, να κοιτάξουμε μήπως βρούμε διαφορετικές ερμηνείες των ίδιων δεδομένων. Όχι;»

Ο Μπεντ δεν απάντησε.

«Και φυσικά είσαι ελεύθερος ν’ αφήσεις την εταιρεία σου να χρεοκοπήσει, όχι όμως και την οικογένειά σου εκεί πάνω». Έγνεψα προς τη μεριά της βίλας. Και από το τικ που ξαφνικά άρχισε στο ένα του μάτι κατάλαβα ότι το είχα βρει: το αδύνατο σημείο του. Η οικογένειά του. Που ήταν και το δικό

μου αδύνατο σημείο εξάλλου. Απώθησα το όποιο συναίσθημα συμπόνιας πήγε να φουσκώσει μέσα μου και κράτησα την καρδιά μου παγωμένη.

«Ηλεγξα τα αρχεία στο κτηματολόγιο» είπα. «Η παράγκασου είναι υποθηκευμένη μέχρι και τον παραμικρό σωλήνα. Το ίδιο και το σπίτι του Γιον, του συνεταίρου σου. Μάλλον χρειάστηκε να επενδύσετε λίγα παραπάνω απ' ό,τι είχατε όταν ξεκινούσατε την εταιρεία».

Ο Μπεντ δεν κούνησε το κεφάλι του, αλλά κατάλαβα ότι μου έγνεφε καταφατικά με τα μάτια.

«Κι ύστερα, να σου και η πανδημία». Αναστέναξα. «Το καλό είναι ότι δεν θα δυσκολευτείς να πείσεις τον Γιον να συμφωνήσει σ' όλο αυτό».

Τα μάτια του Μπεντ άνοιξαν διάπλατα. «Είσαι τρελός; Ο Γιον είναι...»

«...υπόδικος για υπεξαίρεση» τον διέκοψα. «Και βιαιοπραγία».

Το σαγόνι του Μπεντ κοκάλωσε έτσι ανοιχτό όπως έχασκε.

«Και οι ποινές δημόσιες είναι, ξέρεις» του εξήγησα. «Καλά, δεν σου το έχει πει; Ομολογουμένως τα χρήματα ήταν λίγα· και ήταν φοιτητής· και δούλευε σε μπαρ, αλλά τέθηκε σε αναστολή για έξι μήνες. Που σημαίνει ότι το έχει μέσα του. Γι' αυτό ήρθα σε σένα, Μπεντ. Για να του το φέρεις γλυκά. Πόσο δύσκολο μπορεί να είναι πια;»

Ο Μπεντ στραβοκατάπιε. Έσκυψε το κεφάλι και κοίταξε τον πάτο της καμπίνας. Φαινόταν να το έχει πάρει απόφαση. Μα θυμόμουν ακόμη τι έλεγε ο μπαμπάς όταν εξηγούσε στον Καρλ και σε μένα πώς έπιαναν τα άγρια άλογα στην Αμερική: ότι η πιο τρομακτική στιγμή ήταν όταν το άλογο συμπεριφερόταν σαν να είχε παραιτηθεί και παρέμενε εντελώς ακίνητο. Τότε ήταν που έπρεπε να είναι κανείς προσεκτικός,

γιατί δεν μπορούσε να ξέρει αν το άλογο δεν θα έκανε μια τελευταία, απελπισμένη προσπάθεια διαφυγής.

«Αν χρεοκοπήσει η εταιρεία μου, μπορώ να πιάσω δουλειά ως γεωλόγος την επόμενη κιόλας μέρα» είπε ο Μπεντ ξαφνικά, με κοφτερή φωνή. «Και με καλύτερο μισθό απ' αυτόν που έχω σήμερα».

Είχε δίκιο· το ήξερα. Όπως επίσης ήξερα ότι το κίνητρο δεν ήταν ο μισθός. Ήταν το να δημιουργείς κάτι εσύ ο ίδιος, ως κύριος του εαυτού σου. Όταν με ρώτησε αν εγώ διηύθυνα το συνεργείο αυτοκινήτων, ίσα που κρατήθηκα να μην του πω ότι μου ανήκε. Του είχα μάλιστα πει ότι διηύθυνα το βενζινάδικο, όχι ότι ήταν δικό μου. Γιατί όλα αυτά μου ακούγονται τόσο πομπώδη, σκέτη καυχησιολογία. Θυμάμαι τη Μαρί, την παλιά αγαπημένη του Καρλ, να με ρωτάει πώς και ήμασταν τόσο διαφορετικοί, γιατί δεν καμαρώνω κι εγώ όπως εκείνος. Της είχα απαντήσει ότι μάλλον ήταν επειδή ένιωθα ότι ήμουν αρκετός, μου έφτανα. Μεγάλο ψέμα. Ποτέ δεν ένιωσα αρκετός. Ποτέ δεν ήμουν. Μέσα μου, στο πετσί μου, παραμένω ένας κολίγος, ένας χωριάτης. Ένας δυσλεκτικός, κοινωνικά αδαής και μοναχικός τύπος χωρίς καμία άλλη εκπαίδευση ή κατάρτιση απ' όσα πάλεψα να πετύχω ολομόναχος σ' ένα μικρό, ορεινό χωριό. Μ' έναν αδερφό που είχε όλα όσα εγώ δεν είχα: Ήταν καλός μαθητής, αγαπητός στα κορίτσια, αγαπητός στους ανθρώπους γενικά. Ο Καρλ δεν χρειάστηκε ποτέ του εγχειρίδια πειθούς για να καταλάβει ποια κουμπιά των ανθρώπων έπρεπε να πατήσει: Ο ίδιος ήταν το εγχειρίδιο.

«Η εμπιστοσύνη είναι ωραίο πράγμα» είπα και έσπρωξα το ταμπλό στη θέση του. «Είναι το ωραιότερο πράγμα που έχουμε στη Νορβηγία, καλύτερο κι απ' το πετρέλαιο. Οι αρχές θα δεχτούν την έκθεσή σου όπως δέχτηκαν και τη

μετεωρολογική έκθεση που έλεγε ότι στο Χούρουμ υπάρχουν Χ μέρες ομίχλης, κι έτσι αποφάσισαν να μεταφέρουν το αεροδρόμιο του Όσλο στο Γκαρντερμούεν. Το θυμάσαι αυτό; Το 1994; Πολλοί επιχειρηματίες ήθελαν να γίνει το Γκαρντερμούεν. Και τότε βγήκε εκείνος ο μηχανικός –ο Βίμποργκ– κι άρχισε να κάνει φασαρία, να λέει ότι οι μετρήσεις ήταν λάθος. Και δύο μέρες πριν παρουσιάσει τις θέσεις του στο Κοινοβούλιο πέθανε. Αυτοκτονία, είπαν. Παρόλο που κανείς δεν μπορούσε να εξηγήσει πώς ήταν δυνατόν να διαπέρασε από μόνος του, γυμνός, το διπλό τζάμι του ξενοδοχείου στον τρίτο όροφο».

Ο Μπεντ ανοιγόκλεισε τα μάτια του μια δυο φορές. Τον λυπήθηκα. Ακριβώς όπως είχα λυπηθεί, κατά κάποιον τρόπο, κι όλους εκείνους που έκαναν φασαρία όταν πηγαίναμε να χορέψουμε στο Όρτουν κι ο Καρλ φλέρταρε με τις συζύγους τους κι αυτοί ζήλευαν – τι περίεργο! Συνήθως έρχονταν από άλλα μέρη και δεν ήξεραν ότι ο Καρλ είχε έναν μεγαλύτερο αδερφό –πιο μικρόσωμο όμως–, απ' τον οποίο θα έτρωγαν ένα χέρι ξύλο. Ένα περιποιημένο χέρι ξύλο. Ποτέ μου δεν το χάρηκα το ξύλο αυτό. Ούτε τώρα απολάμβανα αυτό που γινόταν. Ήταν απλώς κάτι που έπρεπε να γίνει. Στο όνομα της οικογένειας.

Ο Μπεντ ξεφύσηξε, κοιτάζοντας έξω από το παρμπρίζ την πόρτα του γκαράζ. Ναι, ήμασταν κλειδωμένοι μέσα, το έβλεπε. Φυσικά, όλα αυτά τα περί αυτοκτονίας και τα συναφή δεν είχαν σχέση μ' εμάς, ήταν απλώς έξτρα επιχειρήματα στη συζήτηση που θα έκανε με τον εαυτό του απόψε το βράδυ. Για να μπορεί να πει στον εαυτό του ότι δεν το έκανε από απληστία, όχι, καλέ· το έκανε για λόγους υγείας κι αρτιμέλειας. Είχε ψηθεί επαρκώς άραγε; Είχε τελειώσει η δουλειά μου εδώ κάτω; Μακάρι. Δεν άντεχα να παίζω και το τελευταίο

μου χαρτί, ν' αναφέρω εκ παραδρομής το όνομα της συζύγου και των δύο παιδιών του, ούτε σε ποιο νηπιαγωγείο και σχολείο πήγαιναν.

Άσε που, αν είναι να μπλέκεις την οικογένεια σε όλα αυτά, δεν είναι καλό να ξέρεις τι πρόκειται να συμβεί.

Σήκωσα ψηλά τον μεταλλικό μηχανισμό. «Οχι!» είπα. «Κοίτα να δεις που πάλι ξέχασα να το βάλω στη θέση του».

Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΠΑΝΩ ΑΠΟ ΟΛΑ. ΟΠΟΙΟ ΚΙ ΑΝ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΤΙΜΗΜΑ.

Τα αδέρφια Καρλ και Ρόι Όγκαρ έχουν πετύχει στη ζωή τους. Ή τουλάχιστον όσο τους επέτρεπε μια μικρή πόλη όπως το Ος. Ο Καρλ διευθύνει το κομψό ξενοδοχείο-σπα της περιοχής και ο Ρόι διευθύνει το πρατήριο καυσίμων και σχεδιάζει ένα λούνα παρκ με τρενάκι. Όταν μαθαίνουν πως ένας νέος αυτοκινητόδρομος πρόκειται να κατασκευαστεί δίπλα στο Ος, αποφασίζουν πως πρέπει να κάνουν κάτι για να το αποτρέψουν, ακόμα κι αν χρειαστεί να παίξουν βρόμικα. Ευτυχώς τα αδέρφια έχουν μεγάλη εμπειρία στις δολοπλοκίες και δεν φοβούνται να ηρωώσουν τα χέρια τους.

Εντωμεταξύ, ο σερίφης έχει βρει νέα στοιχεία και πιστεύει ότι μπορεί να αποδείξει την εμπλοκή των δύο αδερφών σε φόνους του παρελθόντος. Και θα υπάρξουν κι άλλοι.

Ο Βασιλιάς είναι ένα φιλόδοξο μυθιστόρημα γεμάτο σασπένς, που μιλάει για την αφοσίωση, τους οικογενειακούς δεσμούς, την ισχυρή αγάπη και τη μάχη ενάντια στην εξουσία.

Ο πιο γοντευτικός Nesbo.

Dagbladet

Ο βασιλιάς της αστυνομικής λογοτεχνίας.

Dagsavisen

Ο Nesbo δεν σταματάει να μας εκπλήσσει.

Nettavisen

ISBN: 978-618-03-4117-1

9 786180 341171

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 84117

metaxmio.gr

ΔΙΑΘΕΣΙΜΟ
ΚΑΙ ΣΕ

e-book